

клепало и едно пърче дебело желъзо, по които чукаха да събират хората за църкова. Прѣминахме прѣзъ единъ келеръ, бутнахме една низка, почерняла вратица и се вмъкнахме въ стаята, дѣто се учеха дѣцата. По пѣтя, изъ стълбата и доклѣ влѣземъ въ стаята, сърдцето ми силно туптѣше. Помня, като влѣзохме въ стаята, дѣто бѣ учителя, стори ми се, че тя е пълна съ хора; нѣщо гъмжеше, като глухо мърморане, като пчели, кога се бунтуватъ въ кошара. Но азъ нѣмахъ врѣме много да разглеждамъ. Баща ми ме улови за ржката, притегли ме къмъ учителя. Той стоеше въ една край на стаята, близо до печката, на единъ широкъ и посланъ съ рогозка одъръ. До него на одъра имаше двама ученика, които шияха нѣщо. Учителътъ сѣдѣше по турски, съ свити крака и върху голѣнѣтъ му лежахъ черни платове, а въ ржката му лъщѣха голѣми желѣзни ножици. На срѣдния му прѣстъ забѣлѣзалъ черенъ напръсникъ, а върху антерията му забодена игла съ дългъ черенъ конецъ. При него до лѣвото му колѣно лежеше дългъ желѣзенъ аршинъ, а до дѣсното му колѣно се допираше дългъ прѣтъ, който достигаше до ученицитѣ. Това негостоприемно орджие страшно ме изплаши. Азъ цѣлъ треперяхъ. Чухъ баща си да ми каже: струвай поклони. Азъ въ страха си почнахъ да се кръстя и да струвамъ поклони, но учителътъ ми забѣлѣжи да не се кръстя, а само три поклони да направя; направихъ ги съ котешка бързина; цѣлуйвай ржка — цѣлунахъ. — Стори още единъ поклонъ! — Сторихъ и се изправихъ. Баща ми подаде кърпата съ гроша да я сложа върху колѣното на учителя. Направихъ го. Тогава той сложи на одъра бакрачето съ сливитѣ и питата, донесени за учителя. Всичко това означаваше,